

Tuần Báo Vô Vi

15 tháng 5 năm 2022

Số 603

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Chung tiến là sao?
- 2) Thực hành khai triển được cái gì?
- 3) Trục giác có hữu ích gì không?
- 4) Tự thức có hữu ích gì không?
- 5) Trì tâm tu luyện có hữu ích gì không?
- 6) Tiến hóa vô cùng là sao?
- 7) Dứt khoát có hữu ích gì không?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

Montreal, 25-07-04 11:55PM 1) Hỏi: Chung tiến là sao? Đáp: Thừa chung tiến là thực hành chung. Kệ: Thực hành chung tiến sẽ quy một Tiến hóa thâm sâu rất nhiệm màu Quy một tình Trời không chuyển đổi Thành tâm tu luyện pháp phân màu.	Montreal 26-07-04 4:20AM 2) Hỏi: Thực hành khai triển được cái gì? Đáp: Thừa thực hành khai triển được trực giác. Kệ: Khai triển trực giác tự cảm minh Đường đời đường đạo thấu hành trình Khai minh tự thức rõ duyên tình Quý tướng Trời cao tự giác minh.
Montreal 27-07-04 3:20AM 3) Hỏi: Trực giác có hữu ích gì không? Đáp: Thừa trực giác là tự cảm và tự minh. Kệ: Cảm thông đời đạo tự thông hành Quy nguyên thiên giác tự nhiên thành Tự cảm tự minh đường chánh pháp Pháp giới khai thông tiến rất nhanh.	Montreal 28-07-04 3:30AM 4) Hỏi: Tự thức có hữu ích gì không? Đáp: Thừa tự thức là điều cần thiết, hữu ích cho phần hồn tiến hóa. Kệ: Thực hành để tâm thức tự tiến Giải bỏ mê lầm tâm đạt đạo Tiến bước hành xuyên quy một mối Trì tâm tu luyện chẳng xa rời.
Montreal 29-07-04 6:00AM 5) Hỏi: Trì tâm tu luyện có hữu ích gì không? Đáp: Thừa trì tâm tu luyện rất hữu ích cho phần hồn tiến hóa. Kệ: Kiên trì tu luyện sẽ an yên Tiến hóa thâm sâu rất nhiệm màu Hiệp hội chung hành tâm tự giác Quy nguyên giềng mối tự tâm an.	Montreal 30-07-04 2:00AM 6) Hỏi: Tiến hóa vô cùng là sao? Đáp: Thừa tiến hóa vô cùng chỉ có tiến tới không lùi. Kệ: Tiến hóa vô cùng tự cảm ứng Triền miên tiến hóa không giờ ngừng Đời Đạo song hành duyên đạt thức Giải mê phá chấp tự giao từng.
Montreal 31-07-04 9AM 7) Hỏi: Dứt khoát có hữu ích gì không? Đáp: Thừa dứt khoát sẽ được tiến hóa nhanh. Kệ: Cùng tu tiến hóa về yên tịnh Công khai dứt khoát lại càng minh Dứt khoát phần hồn sẽ được tiến Tâm linh giải thoát rõ hành trình.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 19 (tiếp theo)

...

“*Huyền thiên hóa giải triền miên*”: Bề trên trong cái hư không của trời đất hóa giải triền miên đưa xuống biết bao nhiêu.

“*Cảnh đời cảnh đạo pháp xuyên nhân tình*”: Ngày đêm từ giờ phút khắc để chuyển cảnh đời, cảnh đạo xuất hiện trong thâm tâm của mọi người. Một môn pháp nào xuyên qua tâm con người để nhận xét. Nếu không có tâm con người, đâu có ai biết chuyện đời, chuyện đạo là gì. Người mất tâm linh cũng không rõ cái đời, chẳng biết cái đạo. Cho nên, người ta nói ngu xuẩn là vì mất tâm linh. Còn chúng ta tu rồi, càng ngày càng rõ cảnh huyền thiên. Minh mới thấy bề trên đang hóa giải. Thấy rõ ràng đời cũng đang được học hỏi, đạo đang được học hỏi. Rồi chúng ta mới thấy sáng suốt, giữ lấy cái pháp. Mang thể xác con người, mang sự đối đãi tại thế gian nhưng mà hiểu được rõ rệt mọi sự việc từ li từ tí.

“*Lý kia phân giải đẹp xinh*”: Cái lý của một tôn giáo nào ở thế gian cũng ca tụng đạo pháp, ca tụng cái đường lối phát triển. Cho con người có cơ hội cởi mở tâm linh.

“*Tình kia úp mở tạo duyên thế tình*”: Ở thế gian thì ôm cái tình, cho nên trời đất cho tình vợ, tình chồng, tình anh, tình em, tình cha, tình mẹ đủ thứ, đó là úp mở. Làm cho con người phải mến cảm lẫn nhau, rồi mới có cơ hội gần với nhau, mới hiểu được sự sáng suốt của bề trên.

“*Tu thời thức giác tự minh*”: Chúng ta tu rồi thức giác tự minh, hiểu được nguyên lý của mọi sự việc.

“*Tình vi đời đạo duyên tình quảng khai*”: Hiểu rõ được sự tình vi của trời đất từ đời qua đạo. Lúc đó, cái duyên đến với chúng ta càng ngày càng cởi mở. Cái duyên, khi mà các bạn thấy duyên đến làm cho tâm khảm của các bạn nhẹ nhàng, càng ngày càng nói rộng.

Ở thế gian, nam nữ yêu nhau cũng có cái duyên. Khi đến ngộ gặp nhau, họ thấy vui vẻ, sung sướng, ổn định thì cái tình quảng khai. Sự đối đãi càng

ngày càng nói rộng lẫn nhau giữa hai người. Còn người tu của chúng ta, chúng ta tu càng ngày càng hiểu tình vi của đời, sự cấu tạo của đời, sự phát triển của đạo. Cái duyên tình đối với Trời Phật càng ngày càng quảng khai, càng nói rộng, càng xác nhận rõ rệt hơn.

“*Tiến trong đà tiến tiến hoài*”: Chúng ta tiến trong đà tiến, cứ tiến hoài tiến mãi, mỗi đêm mỗi tu thì tiến hoài.

“*Cảm sai tự giác lập đài phân minh*”: Thấy chúng ta còn nặng trước, còn chậm chạp vì vật chất không lo tiến triển. Tự giác, biết được, rồi sửa. Chúng ta quy định rồi thì sự sáng suốt giữa âm dương quân bình, phân minh rõ ràng. Chúng ta đặt một mức tiến rõ rệt phải tiến, chắc chắn là phải lo thiền, tu để tiến. Trước kia chúng ta động loạn, chúng ta chưa có thiền thì chúng ta thấy mệt, ngủ không yên, nói năng bất thông. Bây giờ chúng ta thiền, càng ngày nó càng êm dịu. Càng lắng dịu chừng nào thì càng thấy rõ chừng nấy, cũng như miếng gương mà chúng ta càng chùi sạch thấy cái vết dơ trên mặt của chúng ta rõ ràng. Chúng ta mới lập đài phân minh, thấy rõ ràng để giữ lấy mà tiến, giữ lấy mà tu. Chính ta sai chẳng có ai sai.

“*Tiếp thu chơn pháp chơn tình*”: Chúng ta giữ lấy một mức tiến, đáng tiến và phải tiến. Đó là chơn pháp, chơn tình. Sự sáng suốt bề trên cho chúng ta, chúng ta phải nhìn nhận đó là chơn lý, đó là đời đời, đó là bất diệt trong thâm tâm. Nó thấy cái thấy, nó hiểu lấy nó và nó tự giác, tự tu, tự tiến. Nó tự ngộ, tự nhận trong ấn chứng nội tâm của nó.

“*Sống trong lẽ sống quy hình giác chơn*”: Sống trong lẽ sống, đời lẫn đạo mới quy hình giác chơn. Quy trở về một nơi chánh giác trong lành, không còn sự úp mở lu mờ nữa. Trước kia ở thế gian ai sống cũng mong có cảnh vợ chồng. Ngày nay, chúng ta tu rồi thì mỗi người một việc, thấy rõ ràng. Thấy sanh ra bởi một mình rồi sẽ chết một mình chẳng ai nương tựa ai được. Lúc đó, chúng ta giác

chơn rồi chỉ lo tu thôi, lo sửa thôi để hội hồn và vía, tương hội, tương giác, tương tiến.

“Lý kia chuyển hóa chẳng sờn”: Lý phân giải đời đạo rồi không bao giờ tiêu diệt. Đường lối tu hành của một tôn giáo nào cũng khó tiêu diệt nó được. Cái lý nó vững, rất vững không bao giờ sai, không bao giờ hư mà chính người hư và làm sai đó thôi.

“Tâm kia lại rõ đặc ơn Phật Trời”: Tâm kia càng ngày càng tu, càng ngày càng rõ rệt. Biết được đặc ơn của Phật Trời đã ban cho chúng ta có cơ hội để tu, để xây dựng trong tiến hóa.

“Thanh bình cảm mến nơi nơi”: Lúc các bạn tu rồi, có Mô Ni Châu, thấy ánh sáng, thấy Trời cao bề rộng, thấy tất cả mọi sự việc tinh vi của Trời Phật đã tạo ra. Chúng ta sống trong cảnh thanh bình cảm mến nơi nơi. Thấy chỗ nào cũng đẹp, cảnh nào cũng tươi, nơi nào cũng tốt.

“Trời cao bề rộng đời đời dựng xây”: Chúng ta thấy Trời cao bề rộng luôn luôn còn tồn tại chớ

không bị tiêu diệt nổi. Chính ta là cái thể xác eo hẹp, sân si, nhiều chuyện, thắc mắc nhứt tại thế. Cái bản thể đó phải bị tiêu diệt mà thôi. Còn nó không chịu ổn định, tự sửa chữa để sáng suốt thì nó phải bị kẹt. Nó phải lâm vào trong cảnh bất ổn rồi tự diệt đó thôi. Chúng ta sống quảng đại như trời đất. Cơ thể ta cũng có trời có đất. Nó cũng cao vọt. Nó cũng hòa hợp các nơi các giới được. Lúc đó, con người trở lại trẻ trung để dãi và cái gì cũng minh bạch.

“Xét tâm thắng cảnh làm thầy”: Chúng ta xét tâm chúng ta. Ta dòm thắng cảnh nó khuyến tâm chúng ta, đó là thầy chúng ta. Cảnh là thầy xây dựng cho chúng ta từ bước một. Đi, đứng, ngồi, nằm cũng nhờ cảnh mà tiến hóa, mà xây dựng, mà lo học hỏi.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Atlantic City, ngày 13 tháng 11 năm 1995

THIÊN ĐƯỜNG HẠNH ĐỨC

Hạnh Đức tu tâm bớ bạn hiền
Cứu mình cứu họ thức triền miên
Xây dựng tiến hóa không dấy động
Bình tâm nhập định cảm thông liền.

Thông liền thế đạo giao duyên
Tình trời tình Phật sống yên cảm hòa
Cùng chung nhơn loại chẳng xa
Quy nguyên giềng mối chan hòa tình thương
Cảnh đời tạm bợ dựa nương
Thành tâm tu học mở đường cảm thông
Thực hành nguyện niệm một lòng
Lui về thanh tịnh thông dong đạo đời
Thức tâm tiến hóa hợp thời
Chẳng còn loạn động nơi nơi an hòa
Sống trong nguyên lý tình Cha
Thương yêu tha thứ chan hòa tình thương
Khai tâm tự giác mở đường
Chơn tâm thanh nhẹ yêu thương muôn loài
Chẳng còn loạn động đua đòi
Trì tâm thực hiện những lời chơn ngôn
Tham thiền nhập định sanh tồn
Hồn khôn hồn tiến hồn ôn lại bài
Chính mình đã lỗi lầm sai
Ăn năn sám hối tiến hoài không ngưng
Dù cho kẻ đạo người dưng
Thực hành chánh pháp cảm ứng luật Trời.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.08 PHẨM VARANA

73. CHUYỆN ĐÚNG VẬY CHĂNG? (Tiền Thân Saccankira)

Như vậy, họ nói thật...

Câu chuyện này, khi ở tại Trúc Lâm, bậc Đạo Sư kể về âm mưu sát hại. Khi ấy, chúng Tỳ kheo đang ngồi trong Pháp đường nói về sự độc ác của Đề-bà-đạt-đa:

- Nay các Hiền giả, Đề-bà-đạt-đa không biết công đức của bậc Đạo Sư, nên đã âm mưu sát hại Ngài.

Bậc Đạo Sư đi đến và hỏi:

- Nay các Tỳ kheo, các ông ngồi họp, và đang bàn câu chuyện gì?

Khi được biết câu chuyện ấy, bậc Đạo Sư nói:

- Nay các Tỳ kheo, không phải nay Đề-bà-đạt-đa mới âm mưu sát hại Ta, trong thời quá khứ, kẻ ấy cũng đã làm như vậy.

Nói xong, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

Thuở xưa, khi vua Brahmadatta trị vì ở Ba-lanại, vua có một con trai tên là hoàng tử Ác Độc. Hoàng tử bạo ngược giống như con rắn độc bị thương, không nói với ai mà không mắng nhiếc, đánh đập. Đối với dân trong nội cung và ngoại cung, hoàng tử như bụi trong mắt, như con quỷ đến ăn thịt, ai cũng ghét bỏ và sợ hãi.

Một hôm, muốn chơi trò dưới nước, cùng với một đám tùy tùng đông đảo, hoàng tử đi đến bờ sông. Trong lúc ấy, đông tố nổi lên. Các

phương trời trở thành tối tăm mù mịt. Hoàng tử bảo các người hầu hạ:

- Nay các người, hãy đưa ta ra giữa sông, tắm cho ta và đưa ta về.

Họ đưa hoàng tử ra giữa sông bàn với nhau:

- Vua sẽ làm gì chúng ta? Chúng ta hãy giết đứa ác nhân này ngay ở nơi đây!

Họ thả hoàng tử xuống nước và nói:

- Đồ con quỷ đen, hãy đi vào đấy.

Rồi họ leo lên, đứng trên bờ. Khi được hỏi hoàng tử ở đâu, họ trả lời:

- Chúng tôi không thấy hoàng tử. Thấy đông tố khởi lên, hoàng tử ra khỏi nước và đi trước rồi.

Các đại thần đi đến hầu vua, và vua hỏi hoàng tử đâu, họ trả lời:

- Thưa Thiên tử, chúng tôi không được biết. Khi đông tố khởi lên, chúng tôi nghĩ rằng hoàng tử đã đi trước rồi, nên chúng tôi mới đi về.

Vua sai mở rộng cửa, đi xuống sông, sai đi tìm chỗ này, chỗ khác, nhưng không một ai thấy hoàng tử.

Trong cơn đông, trời tối mù, đang mưa, hoàng tử trôi theo dòng nước cuốn, bỗng thấy một khúc cây, liền ngồi trên ấy, vừa sợ chết vừa khóc than. Lúc bấy giờ, một triệu phú ở Ba-lanại đã chết có chôn trên bờ sông số tài sản trị giá bốn trăm triệu. Vì tham luyến tài sản, nên vị ấy sanh làm con rắn tại chỗ chôn tài sản. Một người khác, cũng tại chỗ ấy, đã chôn ba trăm

triệu, và vì tham lam tài sản nên tái sanh làm con chuột tại chỗ ấy. Nước vào ngập chỗ chúng ở. Chúng thoát ra từ con đường nước vào, cắt ngang dòng bơi đi, đến được khúc cây trên ấy

hoàng tử đang ngồi, một con leo lên đầu này, một con leo lên đầu kia và nằm trên khúc cây ấy.

(còn tiếp)

